

[Arbejdsministeren]

Til hr. Lawaetz kun en enkelt bemærkning. Jeg forstår, at fremskridtspartiet nu går ind for den automatiske dyrtidsregulering. Det er en interessant oplysning, idet man i tidligere situationer ikke er gået ind for den automatiske dyrtidsregulering. Jeg skal her henvise til ændringsforslaget, som hr. Glistrup, der nu ryster på hovedet, stillede i forbindelse med løsningen i 1975, hvor man fremsatte hele venstres helhedsplan i ændringsforslag til overenskomstloven, som jo også indebar en suspension af den automatiske dyrtidsregulering.

Jeg tror, jeg har svaret fru Lilli Gyldenkilde. Jeg tror, vi får en debat om selve lovforslaget ved tredjebehandlingen.

Jeg kan sige til hr. Bolvig, at jeg er meget enig i mange af de betragtninger, hr. Bolvig har gjort. Vi er blot uenige om, hvor ansvaret skal placeres.

Jeg forstod, at fru Mimi Jakobsen havde lidt mere forståelse for, at der dog stadig var betydelig styrke i det lovforslag, der forelå, og det takker jeg for, selv om jeg synes, at fru Mimi Jakobsens forsvar for Dansk Arbejdsgiverforening og de store erhvervsorganisationer lød mindre overbevisende.

Jeg har ingen bemærkninger til hr. Tyroll ud over at tilbagevise den polemiske bemærkning om, at det ændringsforslag, jeg har stillet, og som støttes af fremskridtspartiet, er udtryk for, at de to største arbejderpartier – man mærkede ligefrem ironien – altså fremskridtspartiet og socialdemokratiet, nu har fundet hinanden i et samarbejde. Jeg tror, det er at drage for vide konklusioner af fremskridtspartiets støtte til dette ændringsforslag. Det er interessant, at venstresocialisterne og socialistisk folkeparti også agter at stemme for dette ændringsforslag. Det vil altså sige, at hvis hr. Tyroll stadig mener, at fremskridtspartiet er et arbejderparti, så er samtlige arbejderpartier, hvis hr. Tyroll betragter sit eget parti som et arbejderparti, samlet omkring dette ændringsforslag.

Jeg skal sige til hr. Poul H. Møller, der talte om bindinger til lønmodtagerorganisationerne, at det har været interessant at iagttage under behandlingen af landbrugsforslaget her i folketinget, hvordan organisationer uden for dette ting har øvet en fantastisk indflydelse, ikke bare på hr. Poul H. Møllers parti, men på samtlige borgerlige politiske partier i folketinget. Gennem udenomsparla-

mentariske aktioner og gennem hele det traditionelle apparat har de påvirket de borgerlige partier sådan, at det næsten har været umuligt for regeringen at føre forhandlinger med disse partier på grund af deres bindinger til organisationerne uden for folketinget inden for landbrugets område.

Jeg skal slutte med at sige, at regeringen erkender, at det udspil på lønområdet, der fremkommer, hvis vore ændringsforslag vedtages, ikke efter regeringens bedømmelse er et tilstrækkeligt forslag – vi havde gerne gået videre – men at de forudsætninger, der var for at gå videre, er fjernet af de partier, der ikke ønsker at tage fat på de grundlæggende strukturproblemer i det danske samfund. Derfor er det det eneste mulige skridt i den nuværende situation.

Men jeg må samtidig sige, at det efter regeringens opfattelse vil være helt uansvarligt at lade disse dyrtidsportioner komme til udbetaling i foråret 1980, at det ville være helt uansvarligt at lade den kursjustering, som nu er gennemført, slå fuldt ud igennem på pristallet. Det ville efter et folketingsvalg blive endnu vanskeligere, endnu mere problematisk at rette den økonomiske situation op, og derfor vil jeg meget stærkt anbefale, at man også tager disse alvorlige perspektiver med ind i sine betragtninger, inden man tager sin beslutning ved tredje behandling.

Formanden:

Jeg hverken skal eller kan begrænse taletiden for ministre eller medlemmer, der holder sig inden for taletiden, men man har jo ikke pligt til at bruge sin taletid, og der bliver en tredje behandling, hvor der bliver mulighed for de mere generelle betragtninger.

Enggaard (V):

I anledning af de ganske stærke politiske betragtninger, der kom fra arbejdsministeren og også fra hr. Kaj Poulsens side, vil jeg gerne sige, at de bebrejdelser, man defra retter mod de borgerlige partier, for at man ikke har råbt hurra i forbindelse med den samlede pakkes fremlæggelse i folketinget, bør man overveje en gang mere.

Sandheden er jo, at arbejdsministeren og regeringen kan vende fortrydelsen over, at ikke alt er gået så glat, som man gerne havde ønsket det, mod regeringen selv og mod soci-